

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

i caracterisades persones del partit carlí, no desautorisats fins avui per les autoritats superiors del mateix, aquest ha trencat el vincle solidari amb el nacionalisme republicà... »

Posant en la nostra ploma la sinceritat del nostre cor, hem de dir que la ruptura de la solidaritat amb els carlins ens ha alegrat l'ànima. En dies de persecució pera Catalunya, per amor immens a la terra nostra, consentirem, no sense íntima repugnancia, a admetre'ls carlins al costat nostre. Avui, a llençar-los lluny de nosaltres, ens sembla, com ha dit l'Alomar, que'ns treiem un gran pes de sobre...

Així'ns agrada: lluny de nosaltres els carlins, els de les boines vermelles i les mans vermelles.

La mort del partit carlí

La mort imminent del partit carlí ens dona avinentesa pera una petita disquisició. Observis qu'he dit la mort del partit carlí, i no la mort del partit qui clama per la tornada del realisme personal, de l'absolutisme. Un *jaunisme* seria ja una atenuació; però es segur que la mort de Don Carles portaria un *ressellament* o adhesió de la majoria del partit a la rama alfonsina, com ha indicat en unes paraules d'aquests dies el diputat Llorens. La forta figura governamental, innegablement retrògrada, del meu compatriota Don Antoni Maura, es un gran nucli d'adherencies pera tota forma de dretisme autoritari. Lo qu'ha passat am la dreta catalanista passaria amb el carlisme, d'una originària semblança amb aquella. La barreja de carlins i conservadors produiria, com es natural, una atenuació en el tò dels carlins; però també una accentuació en el tò regressiu dels conservadors. Es propi de totes les meçles. De manera qu'els interessos de la llibertat no hi guanyarien mai.

Anem a veure com se resoldrien, probablement, les diverses caracterisacions del carlisme en l'hora de la dissolució.

I. El *llegitimisme*.—En el fons, pocs n'hi ha qui creguin ja en el legitimisme com a base principal del partit. En l'origen de l'escissió dinàstica produïda per la mort d'en Ferran VII, la llei sàlica va ésser més aviat una excusa qu'un motiu. En el fons, l'oposició contra el partit cristino-isabelí va continuar l'hostilitat contra l'invasió lenta del nou règim, contra els vents revolucionaris vinguts de França; am la guerra carlina varen continuar-se la guerra dita de l'independencia i la rígida obstinació dels *apostòlics*, qui veien en la persona de Don Carles una absoluta garantia de permanencia pera el règim antic. Per altra part, el *fuermismo* basc i navarrès, ben clarament venedà, s'adheria al carlisme com a defensa contra la tendencia constitucional, uniformada

dora i jacobina, oblidant la tradició dinàstica dels Borbons, tan centralisants, tan caracterisats per aquella absorció de tot poder i de tota jurisdicció en mans del monarca, absorció de que son etapes successives la fórmula *l'Estat soc jo*, apoteosi del poder reial, i tot lo que s'enclou sota el nom de regalisme.

Avui, el carlisme com a representació legitimista, es dir, com a plet dinàstic fonamentat encara sobre la doctrina qui veu en els dominis un patrimoni dels reis, en les successions reials una vinculació, fent de la política i de l'història una transmissió de propietat privada, casi no existeix ja. Es massa anacrònic. Llei sàlica, Pragmàtica sanció..., la massa general del partit no'n sab res d'aqueixes antigalles. Els legitimismes, per naturalesa, canen amb el temps, van extingint-se. Dirien que, fonamentant-se en un dret de propietat, un altre dret privat els anul·la; aquest dret es l'*usucapio*, la prescripció, l'arrelament de les dinasties reinants en la possessió efectiva de la corona, l'acció de lo que s'en ha dit *fets consumats*. Aquest afebliment del principi de l'herencia reial ajudaria al *ressellament* dels darrers carlins: i així com els legitimistes francesos, al tornar-se orleanistes, s'acostaren d'un pas als aborrits principis revolucionaris i acceptaven fins la bandera tricolor, el símbol odiat, així els legitimistes espanyols constituirien una extrema dreta dinàstica en la qual s'apoiarien tal volta desitjos mal dissimulats de govern personal...

II. El *regionalisme*.—Jo recordo qu'un dels meus dies de Madrid, al estrènyer la mà d'un diputat carlí català en qui acabava de reconèixer un antic company d'estudis universitaris, el me deia: jo soc un carlí de Catalunya, entenguis bé!—Calfa dir-ho. Els carlins espanyols, en general, rivalisaren amb els republicans, en bogeria bèlica i patriòtera, aleshores de la guerra. Amb això no feien més que seguir les exhortacions imbecils de llur R... Per lo demés, el lema de *Patria*, estampat en llur bandera, resultava ja un contrasentit originari, perquè juntava un concepte democràtic, popular, hereditat de la Revolució com un contagi, als dos lemes purs de Déu i el Rei, o sien, en transfiguració ben coneguda, l'Altar i el Trono.—El carlisme català, com el basc, resulta en cambi la dissimulació atenuada del vell nacionalisme històric, latent en aqueixes dues terres. En aqueix sentit, la representació del carlisme podrà ésser conservada com una nova forma de l'orientació particularista empresa p'els conservadors espanyols: el *ressellament* dels carlins, sota aqueix aspecte, seria anàlec al *ressellament* de la dreta catalana: seria qualque cosa de consoblant a l'entrada dels carlins dins la nostra Solidaritat, en obsequi a l'aspiració federativa.

III. El *catolicisme*.—Aquesta seria, després d'un *ressellament*, la més forta caracterisació. Caracterisació precisament oposada, com deia més amunt, al color tradicional de la dinastia borbònica; ja qu'els carlins entenedrien el catolicisme, conforme al sentit etimològic d'aquesta paraula, com a adhesió directa al papa per sobre tota altra potencia, com a vaticanisme, com a resolta inclinació a l'autoritat espiritual de l'Església en tot conflicte am les autoritats temporals; un poc a la manera dels jesuïtes com orde caracterisada per un vot d'obediencia directa al pontífex romà per damunt les nacionalitats, les diòcesis, els poders de la terra; mentres el regalisme i la pecaminosa doctrina del *placet* varen ésser la caracterisació borbònica francesa confirmada a Espanya per un Carles III, antijesuïta precisament per aversió a tot homenatge directe a Roma.

Com se veu, en la distribució actual de les tendencies polítiques, els carlins *ressellats* no vindrien a ésser, com a catòlics militants, més qu'una força més dels vells retrògrades conservatius dinàstics, encara més anti-regalistes que l'originari partit carlí.

Amb això queda explicada la transcendencia d'aqueixa possible disgregació.

I ara, dues paraules. Jo vaig escriure aquest article abans de rebre la notícia de l'infame agressió contra l'amic Gubern. Desd'altres columnes benaimades, he unit la méua veu al chor de protestes contra aquella vil acció, tan propia dels qui la cometieren. Aquest setmanari ciutadaníssim, barceloníssim, haurà pronunciat també el seu mot per a calificar semblant baixesa, i pera respondre a la carta d'aquell senyor Junyent qui ha tret una volta més del vell armari el lèxic de les injurioses d'un *mató* professional.—Jo no voldria sino que la serenitat am que vaig concebre el precedent article servís pera fer més notoria la diversitat profunda dels nostres dos respectius essers, el d'ells i el nostre, el dels homes de garriga i el dels homes d'urbanitat.

GABRIEL ALOMAR

CROQUIS

Als quatre días

«Per la pau de Barcelona—s'assegura que va dir un dels jurats que fallaren un famós assumpto—havem votat l'abolució dels processats.»

Noble es el propòsit del sembrador d'armonías que així parla, i si la bondat del fruyt hagués de correspondre a las excelencias de la llevor, sòls alabansas mereixeria la seva tentativa pacificadora.

Pero ¡ay! tots els agricultors ho saben: de res serveix que la llevor sigui bona si'l terreny es dolent. ¿Va cuydarse l'honorable ciutadà d'analisar previamente las condicions del camp que rebia la seva generosa sembradura?

«Hem absolt per la pau...»
Y als quatre días de pronunciada aquesta bella frase, en un paper dels *pacífics* ja s'feya remembransa de *los odios* que en una futura noche de San Juan alimentarán las hogueras, y s'parlava d'*aplicar una píldora en el cerebro* de las personas que 's molestin y s'proposava la colocació, en el lugar de los hechos, d'una lápida de mármol blanco, con cuatro líneas concisas que narren y sintetizen la historia de esta infamia solidaria.

Un dia en Bartrina va preguntarho:
«¿Y si luego resulta que no hay cielo?»
Ja ho veu el noble jurat: no n'hi ha, ¡no n'hi ha!

STOP

La médula del R...

No'n teníam prou a Espanya ab que fos inviolable el Rey de debó. Ara surten els carlins ab la pretensió de que també sigui inviolable el seu R... de per riure. Y així com tot atach al monarca espanyol es castigat pels tribunals oficials de justicia, els carlins intentan constituir un tribunal especialíssim que castigui ab pena de garrotadas tot atach irrespectuós a las barbas, ja tristes y blanquinosas, del seu Señor. Es aquesta la deducció que s'treu de l'agressió criminal y cobardíssima de que fou objecte fa vuyt días el diputat provincial nacionalista republicà don Santiago Gubern.

Un article d'*El Poble Catalá* sobre la pobre médula de don Carles, que'l tribunal esquiol del Circul Tradicionalista conceptuá injuriós pera las personas del R... y de la seva célebre familia, doná pretext als carlins pera la salvatjada que realisaren indignament. La irritació excessiva dels partidaris del D. P. y R. resulta incomprendible. ¿Es que, per

Reunida en la nit del passat dimecres la Junta Directiva del C. N. R., prengué un acord trascendental. Heuselaquí:
«Declarar públicament que am l'atentat contra'l senyor Gubern i am les felicitacions i encoratjaments als agressors per Centres, periòdics

PIF-PAF

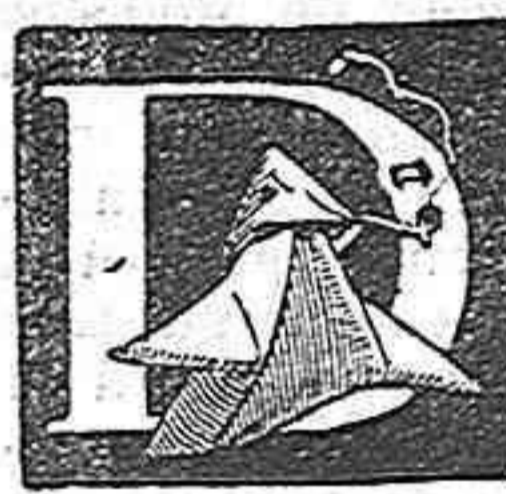
ventura, may li havia dit res ningú al grotesch R...? Per molt grossos que fossin las ofensas del comentarista d' *El Poble* a don Carles, sempre resultaria que no representaven, per sa gravetat, ni la décima part de lo que han dit a centes de vegades els periòdics sobre 'l famós pretendent. De prop de quaranta anys ensa que la premsa lliberal espanyola vé atacant fortíssimament al desprestigi capdill dels tradicionalistes. Res de lo que pot dirse en mal d' un home, se li ha deixat de dir a n' ell. En escrits i caricatures don Carles ha estat objecte de tota mena d' invectives i de mofas, las quals s' explican perfectament tenint en compte las vergonyas innegables de la vida de don Carles y las sevas baixas qualitats personals. ¿Y fins ara no 'ls ha ocorregut als carlins declarar inviolable al seu R...? Si volen evitar que se li trenqui 'l respecte, s' ha de dir als carlins que han fet tart d' un gratap d' anys. A don Carles li ha perdut ja 'l respecte tothom, fins els seus fills y els seus criats.

La médula del R... inviolable! Tindría aixó una gracia infinita. A falta de Constitució pera inscriure aquesta ridicula inviolabilitat, els fidels carlins la volen inscriure en la fusta dels seus garrots. Però els nostres temps no són apropiats pera que ningú s' imposi a cops de estaca. Y els periodistas lliberals seguirem parlant de Don Carles y de la seva familia tantas vegadas com ens sembli y en la forma que tinguem per convenient, sense deixar d' ocuparnos d' aqueixa médula tova y corcada com el mateix partit carlí. Lo únich que haurán lograt els carlins ab 'l injustificada agressió brutal a don Santiago Gubern, es probar que continúan essent la mateixa gentota de sempre y obligarnos a anar provehuts dels arguments necessaris pera replicar a qualsevol traydora escomeza.

Si, carlins incivils; parlaré de la médula del vostre R... Parlaré del don Carles d' avuy, *duch sense ducat, rey sense corona, pare sense fills* (perqué 'ls fills li han fugit de casa) y *vell sense respectes*. Parlaré d' aquest home cruel y funest, que en las horas de la seva actual malaltia deu veure alsarse davant seu els espectres de sanch de las guerras carlins y las ombas de las víctimas de la ferocitat d' ell y dels seus soldats.

FULMEN

BATALLADAS

ILLUNS, vigilia de Sant Pere, varen registrar-se a Barcelona duas novas explosions: una al teatro Principal, l' altra al Paralelo, en el teatro Soriano.
Dels dos atentats no 'n va resultar cap víctima, y la premsa local, ab molt bon acort, ha tin-

gut la discreció de no donarshi més importancia de la que tenen.

No han obrat així els diaris de Madrid. Aquests, no s'óls han abultat els fets, sinó que, enflats a la trona de la indignació teatral y enfadats ab nosaltres perque no 'ns hem alarmat, casi 'ns fan càrrecs per la serenitat de que hem sapigut donar mostra.

¿Per qué serà?
Sigui per lo que sigui, donchs nosaltres cap interés tenim en averiguarlo, sentim moltíssim no poder donar gust als diaris de la cort, secundantlos en la seva campana, aparentment patriòtica, pero en realitat anti-barcelonina.

Entre nosaltres que, si 'ns dolém de las explosions, es pel perjudici que 'ns ocasionan, y ells que ávidament las aprofitan pera veure si 'l Govern cau y deixa la plassa als seus homes, alguna diferencia hi ha d' haver.

Acabat el temps de la seva gestió, l' alcalde de Piera, don Isidro Almirall, ha publicat una fulla, que tenim a la vista, en la qual, en termes molt clars y molt catalans, dona compte de tot lo que ha fet durant els tres anys y mitj que ha ocupat la presidencia d' aquell Ajuntament.

Digne d' aplauso es l' exemple donat per l' alcalde de Piera y molt ens complauría que trobés forsa imitadors.

El Progreso, remenant encare el fallo del Jurat del crim d' Hostafranchs:

«Todos los corazones han de alborozarse; todas las campanas deben sonar a gloria...»

¿Cóm s' entén todas las campanas?

Menos LA DE GRACIA, eh!

Pel senyor Gobernador.

Fa un quant temps qu' en Felip Cortiella, operari de la nostra imprenta, vé sent molest per la policia a casa seva, al carrer y fins en nostres tallers.

Y com que en Cortiella es un obrer digne que 's limita a sustentar noble y francament, ab criteri personalíssim, las ideas llibertarias que, segons vosté ja sab, no son cap delictes, hem de creure que la persecució de que es objecte no té altre origen que una delació d' algun mal intencionat ó las ganas de perjudicar perque sí al nostre inteligentíssim operari y alarmar a la seva familia y als vehins de la casa hont viu.

Ben convensuts d' aixó, ¿li sería possible, senyor Gobernador, averiguar d' hont surt aquesta persecució tan sistemática com inmotivada y, una volta sapigut, donar las degudas ordres pera qu' en Cortiella no sigui en lo successiu molest per los seus agents?

Si aixís ho fa, la Justicia 'n quedarà verament satisfeta.

Y nosaltres, que sabem lo que 'l molestat val y 's mereix, també.

«Quinas ingenuitats més graciosas té devegadas el diari del *caudillo!*»

Llegeixin lo que 'l altre día, comentant el brutal atentat de que sigué víctima el senyor Gubern, estampava en las sevas columnas:

«Cuando se da beligerancia a cierta clase de gente, lo natural es que se envalentone...»

Ab tota franquesa; una confessió tan candorosa y espontánea ¿no dona lloch a creure que aquestes baligas-balagas escriuhen davant d' un mirall?

El Liberal de Madrid, no sabem ab quina intenció, després d' aconsellarlos que, en la qüestió dels atentats terroristas, ens las arreglem com puguém, fa constar que allí *«no se conoce la industria de las bombas.»*

Tampoch se coneixía avans aquí, *Liberal* de las nostras entrellas; com no 's coneixian altrás industriass, cabalment introduhidas per *industrials* forasters.

«No podría *El Liberal*, que ab tanta predilecció tracta aquest assumpto, fernes el favor d' averiguar si la industria de las bombas de Barcelona deu també el seu esplendor a la iniciativa forastera?»

L' altre divendres morí en aquesta ciutat don Francisco Derch, personalidad que desde feya molt temps vivía completament eclipsada, pero que durant l' época revolucionaria lográ adquirir notable relleu.

Havia figurat en els partits més avensats, y en els desenvollops acoiteixements qu' en Abril del 1870 se desarrollaren a Gracia y que, com no ignora el lector, motivaren el naixement del nostre semanari, el senyor Derch, que llavors estava en l' esplendor de la seva popularitat, va desempenyarhi un paper importantíssim.

Després, com tants altres, cambiá de parer, y 'l qui havia sigut fervent republicá s' allistá en els partits dinástichs y ocupá l' alcaldía de Gracia y obtingué creus y distincions del Govern.

¿En pau descansi!

Y de la constitució del nou Ajuntament, verificada el dijous, ¿qué?

Per ara sols podem adelantar als nostres lectores que l' acte, molt concorregut per cert, va tenir lloch en mitj d' un trágul de mil diables.

Empatats els vots lerrouxiass y 'ls de l' *altra banda*, en Layret va obtenirne 25 pera la primera tenencia y don Emiliano altres 25 pel mateix lloch.

Com que pera que l' elecció sigui vàlida hi ha que tenir majoria absoluta y es molt possible que al repetir-se la votació dongui cada vegada el mateix resultat, excusém dir la curiositat ab que es esperada la solució d' aquest graciosíssim conflicte.

Dfu un diari que, a fi de mes, per causa del estiu-heig, no quedarán a Madrid sino quatre ministres en actu servey.

Perfectament.
Pera aguantar una cosa de tan poca solidés com l' actual situació, ab quatre peus de banch n' hi ha ben bé prou.

Y si aquests senyors, ademés de peus de banch, fan d' accionistas de *Banch*, ab major motiu.

Exclamació d' un carca, al enterarse de la salvatjada comesa pels carlins a la Gran-via:

—Me 'n alegro!... Ja era hora!... Un día ó altre haviam de tirar lo a terra a aquest *Gubern!*...

Mossén Palaudarias se 'n va, escapad, a dir la primera missa; y com que plou, dú la sotana arremangada.

Al passar pel carrer Major, la carnicera 'l crida:

—Miri, que porta una mitja negra y una de blanca. El mossén, tot sofocat:

—Ayay!... Sí qu' es extrany!

—No ho es gens, respon la carnicera. Ara mateix ha estat aquí la seva majordona y també 'n duya una de cada color...

ALBAGÉS, 20 de juny

Tenim en aquest poble una beata antonina que professa unas ideas religiosas que fan riure per las butxacas. Suposo que no haurá estudiat altre libre que 'l de la calumnia y difamació de personas que sens dupte valen tan ó mes que ella, com si en la gabi de las mentidas, la que visita molt ament, no li fessin altre recepta que la murruració del próxim, cosa que ho prohibeix la ley de Cristo.

Moguda pel seu fanatisme religiós, y desitjosa de posar el nas a tot arreu, días enera va cridar una noya a casa seva, descarregant damunt d' ella tota la bilis de la seva malícia, perque dita jova 's franquejava ab un noy de ideas avansadas.

Mes humanitat y menos fanatisme, beata antonina, y tinga per ben entés que el costat del jovent d' ideas avansadas pot posarshi tothom que vulgui, sense por d' quedar enamorat; pero en cambi alguns que la festejan ja sab de sobras vosté y alguns altres com portan el faldó de la camisa.

LLORET DE MAR, 28 de juny

Ja era hora que 'ls llorentenchs poguessim respirar un xich de llibertat, fora 'l lastre que han deixat en Guinart y comparsa, de recordans funestas pera aquesta vila, després de cinc anys y mitj de suportarlos a ciencia y paciéncia dels pacífichs vehins que avuy estém de festas, se 'ls inaugura una nova tasca de administració més recta, més honrada, més justiciera y més moralisadora, que aquestes Ajuntaments que sols ens han deixat com a pa-

FOLLET N.º 1

Biblioteca Obrera

PRÓLECH

LA TERCERA Y GRAN REVOLUCIO

F A temps qu' en el cel de las ideas, s' agombolan els núvols d' una forta tempestat humana, terrible com may.

Las paraulas encesas, flamejants, sinistras, dels agitadors anárquichs, llampegan y estripan el cel enterbolit de la época moderna.

Buflan vents devastadors, calents d' odi social y de bravesa, que arremolinan las legions proletarias de tot el món y els núvols de la tercera gran revolució social ja comensan a enfosquir el cel daurat de la vida burgesa.

La tercera revolució vol destruir els efectes de la segona com la segona va destruir en part els efectes de la primera.

La primera va ser l' imperi del rey contra la rapacitat dels nobles, aixó es: un amo contra molts amos.

Els nobles dividían els països, per ser més forts sobre 'ls vassalls; cada país tenia molts amos y sovint, per lleys d' herencia ó lluytas nobiliarias, els pobles cambiavan de fronteras.

El rey va aixecarse contra 'ls nobles, petits reys que ofuscavan la seva monarquia.

Vingueren els reys absoluts; las patrias grans van neixe.

Els reys passejavan sa mirada soperba per la terra; foren guerrejadors: la Europa va ser un joch d' escachs ó d' *ajedrez*; avuy guanyava aquell rey, demá aquell altre, y els pobles, mateix que llobins, passejavan de las unas a las altrás mans dels jugadors.

La fam se sentía per tot arreu entre vencedors y vençuts.

La gent era guerrera y els camps y la industria sofrián grans trastorns; la higiene descuidada; l' estudi en mans de fanátichs y sectaris religiosos.

Las butxacas dels qu' eran rics sense ser nobles, dels burgesos, dels marxants, dels manufacturass, eran bon xich expremudas per la cobdicia reyal y manteniment de las armas.

La voracitat dels reys ho consumía tot.

Tot cos viu y exuberant porta 'ls seus parásits.

De la vida exuberant dels reys se 'n afartaren las sangoneras religiosass y ministerials.

La religió y la política vivían del rey pera servir al rey, es indubtable. Pero 'l rey devenia poch a poch més pobre, més anémich, menos robust, tota vegada que havia de mantenir als seus parásits.

Aixís fou un fet la decadencia reyal.

Hí havia mitrat, canonge, papa, cardenal, confessor, que podia més que 'l rey.

Y aixó mateix lograva la política civil. Calia distreure al rey, y aixís s' apoderavan del seu poder.

L' enfangaren dintre 'l llot del amor inmoral, din-

tre las futesas doradas y líbricas d' una cort d' adulteris y de perversos refinaments; l' enfonzaran en el vici y el rey va devenir una vaca que passava tot el día a la cort, bestia de llet d' exuberants mamellas, que tothom munyia.

Els filososps, els pensadors, els que un cop acabat el libre segueixen llegint ab tot y no haverhi lletras, els que llegeixen lo que no es escrit, sempre han dut la contraria a la religió y a la política de baixa má.

Y llensaren l' idea de que la vaca era física.

Realment, la monarquia, massa estragada per la noblesa, la política y la religió, envenenava la vida del país.

Els cap-pares del treball, els burgesos, els fabricants y els comerciants, l' ull viu, com sempre, trobaren que 'ls filososps deyan cosas molt ben pensadas y atiaren al poble contra 'l rey, la religió y la política existents.

Vingué la revolució, la segona, la sangnanta revolució y crearen, segons ells, un món nou y una nova política que duya la patent ó marxama la mar de llibertaria ó lliurepensadora, empró qu' en el fondo no tenia altre interés que esbotzar certas barreras que tancavan la llibertat del món económich burgés.

Y l' imperi del diner fou conquistat pel món de las máquinas, y els amos de las máquinas li digueren al poble:

—Mira, tí, que has avensat!... Primer servias als nobles, després al rey y ara al Progrés... ¿Qué me 'n dius?... ¡Al Progrés!...

Y el poble, durant un llarch período, va quedarne molt content y enlluernat d' aquestas paraulas, sense compendre que, malgrat servís a la noblesa, al rey ó bé al Progrés, no passava d' esser una mateixa cosa: l' esclau del món civilisat.

Que 'l Progrés va convertir-se en *progrés* de las classes burgesas y espavilladas, y el poble, com sempre, l' ase dels cops.

La tercera revolta llamega ja.

Algú del poble ha llegit, y com que qui té diner no necessita ja dels pensadors, perque 'ls pensadors, com sempre, van més enllá movent brega als parásits religiosos y polítichs, y aixó no 'ls convé perque la política y la religió son els seus puntals, passa que la Inteligencia lliure y la Democracia han comprés que podían posarse d' acort.

D' aquest amistament n' ha sorgit un cos robust y com qu' es lley natural que tota vida forta mantingui els seus parásits, parásits han nascut, baix las formas d' apóstols d' ocasió.

Son els mestres revolucionaris. Ells han de viure, com tot mestre, dels seus deixebles, y així cuidan de no instruhirlos massa, perque l' imperi del pervindre no sigui de tothom, sinó de qui tingui inteligencia.

Está clar que, justament, el món ha d' esser de qui sigui més rich de cervell.

Empró cal reconéixer que son molts, per no dir tothom, els que tenen dret a gosar d' aquesta riquesa.

Y aquest dret no s' ensenya pas com deuria ensenyarse.

Afian el pobre contra 'l rich, conmoventlo per la fam:

«Tú tens ventrell. Tens dret a menjar.»

«Tú tens sentits. Tens dret a gosar.»

«Ah, no es pas aixó la justicia!

Las dents humanas no poden triturar tot lo que cria la terra.

El ventrell humá no pot pahir, no, tot lo que neix al món.

Els sentits humans no poden pas fruhir tots els plahers de la vida.

Si las formas ó sistemas socials cambian, també cal que caduqui tot un món de vicis, de plahers, de desitjos, de morals, que feyan possible aquells sistemas.

Aixís tenim que 'l poble no pot ser noble (1), ni rey, ni burgés.

El poble té d' esser humanitat perfecta; millor dit, super-humanitat, pera elevar-se triomfant y augusta y lliure de tota flaqueza humana.

Poble incult, poble barbre; Poble-estómach, Poble-sanch; Poble-nirvis, no té dret a ser lliure.

Els caballs y els moltons, els bons y las gallinas, els conills y els porchs, no son res més que un gran ventrell ab camas y ulls y una mica-mica de cervell perque l' estómach visqui; no tenen dret a governarse per tant.

Per xó, per aquesta lley natural, tenim que 'l Poble que fins ara ha sigut més ó menos caball, sempre gallina y porch y bon conill, ha viscut fermat en las quadras de la vida y explotat pels que han sigut, pel seu talent ó vivesa d' enginy, quelcom més que bestias explotables.

Tot lo que passa al món té rahó de succehir, encare que no ho sembli.

Als animals comestibles, s' els engreixa, sense ferlos treballar, perque precisament l' humanitat els necessita per la seva carn, com més y més greixosa millor.

Si l' humanitat civilisada fos també antropófaga, els pobres no seríam obrers; els moltons se morirían de fam y els homes que no tenim diner, seríam cassats, engaviats y ben peixats perque a la taula dels rics, quant fos hora, ben condimentats y servits en plata de plata, parlant en plata, féssim un bon paper.

La má del amo golut, ens amoixaria com amoixa a la virám y la cuida carinyosamente passejant a curtas passas pel jardí.

Jo coneix a un banquer de Barcelona que cad' any compra un xay, petit, bonich.

Recargola tan com pot els sous dels dependents, aixó no vol dir, que cada día, cada día s' interessi profundament per la *manduca* del seu xay.

La muller, y els seus fills, la dida, la cambra, la cuynera, el criat, el mestre de dibuix, la mestra de piano, l' institutíriu, el barber y el porter de la casa, els amichs del senyor y las relacions de la senyora, tots, tothom s' interessa pel xay, petit, bonich, que bela al sol, rodó, fionjó, blanch com una tofa de neu.

Vé la segona Pasqua, y el matan. Els nens y nenas ploran, tothom s' enterneix; pró 'l matan.

Nosaltres els pobres, no som mengívols pels rics paladars civilisats; l' única riquesa nostra, es el tra-

(1) Entenguis en el sentit arcáchic é innoble de la paraula.

ball: Qui menja molt no treballa gayre, cal que passem miseria.

«Es la mateixa lley humana que regeix pels animals, encare que a l' inversa, ja qu' es invers el producte que tenim de donar.

Tot lo que passa al món té rahó de succehir.

¿Que si no menjém no serém forts y no sent forts no podrém treballar gayre?!

¿Qué hi fa?!

Quant las frontissas se 'ns rovellin, ja 'ns despatxarán!

«Neix y creix tanta gent en el món dels pobres!...»

D' aquí que 'ls agitadors y els obrers que 'ls segueixen, senyalin la necessitat de trasformarse de bestia de carga, en tigre, lleó ó pantera que tot ho engegui al botavant.

«Bestiesa, sobre bestiesa!

El poble, tornantse lleó, ó en altre terme: revolucionari irracional, té dret a gábia y domador.

Cal no ocupar, amichs y companys de lluyta, el lloch de fera humana en la tercera revolta que va venint.

Tota feresia, tota bravesa, s' ha dominat en el món.

Y aixís, vindría que certs agitadors, domadors no ho dupteu de la forta bravesa vostra, dirían ensenyantvos al món que voltaría la gávia:

—Mireu, mireu, qu' es brau el poble, ha calat foch als museus, a las bibliotecas, a las fábricas, tot ho ha destrossat, tot, y jo 'l domo, que soch l' inteligencia, jo!

«Ah, que no pot ser l' inteligencia d' uns quants, l' estómach de molts y las doctrinas anárquicas, lo qu' ha de fer possible la societad perfecta de la gent!...»

Las máquinas, l' amor y l' inteligencia de la humanitat, ab tot el bagatge del progrés, es lo únich que podrá sens dupte, fer agradable la vida.

«L' estat selvatge!

«Quants y quants filososps no renegan del progrés y senyalan com a *panacea universal*, l' estat selvatge!

«Filososps de cartró, per no dir parásits del cos popular que l' atian parlantli del estómach, per que 'l poble, devenint més robust y exuberant, pugui mantenirlos millor!...»

«L' estat selvatge!

«Vaya un apoteosis més galdós pera l' humanitat!... Retornar al estat primitiu, fora tornar al primer full de la vida dels homes y forosament, forosament, tornaría a ser lo qu' ha sigut.

L' inteligencia, fortalecida per tots els invents morals y materials, ens porta a la vida perfecta.

Quant l' inteligencia sigui l' única riquesa de l' Humanitat, l' home será felis.

Cal avergonyirse de preténir governar y ser felisos en el món, sense coneixe el món.

LA CAMPANA DE GRACIA, fentse càrrech d' aquesta veritat, vol emprendre la tasca d' ensenistrar a tote aquells obrers qu' estiguin mancats de certa instrucció, base de tota riquesa pel pervindre del poble.

A més de la política avansada que sosté, troba qu' una moral ben cimentada, fortalecida per coneixements geográfichs, histórichs, industrials, etc., es obrir de bat a bat la porta a las reivindicacions populars.

ESPATÉCH

trimoni y recort injusticias y chanchullos, sempre empenyant la casa comunal, sense fer cap millora de necessitat per la població y cumplint sempre ab fer, com á bons cacichs, de munyidors ab els conservadors, ab els liberals y ab tothom.

Sí, las campanas poden tocar á gloria, després del darrer triomf electoral; ara lo que cal fer es feyna práctica, molt práctica, descubrint las moltras irregularitats que sempre s'han comés á la sombra del favoritisme més desenfrenat, com es: *l'impost de consums, las subvencions que tenen que ferse durant l'any, com son: l'arriendo de la plassa, de las carns y de las fincas que posseheix el poble en concepto de legats y las quantiosas cantidades que se pagan á despit del poble donan bonas subvencions per festas religiosas.* ¿No es veritat tot lo transcrit, senyor secretari, amo y senyor de la vila de Lloret de Mar?

Els regidors republicans tenen la paraula.

L'últim Consell

Al despaig de don Antón se celebrà sessió magna. El president se'n va á fora y avans d'empendre la marxa vol doná als seus braus ministres las instruccions necessarias perque en tant ell sigui al camp no occurreixi cap desgracia.

—Senyors—els diu,—si vostés no manan cosa contraria, aquesta tarde me'n vaig cap á la costa cantábrica. L'ausencia probablement durará algunas semanas, que ab tota seguretat correrán ab santa calma, donchs el país ja está tip d'escándols y saragatas y té més ganas de jeure que de sortir á armar taratla. M'he vist ab don Segimón y sé que per 'questa banda no hi ha el més mínim perill. Pesi á la gana que passan, els pacífichs liberals compliran llealment el pacte que ab don Segis hem contret, y que, ja ben tips, nosaltres no sortim del menjador, ells no mourán peu ni cama, esperant el dols moment de pogué assentarse á taula. En quant als demés partits, casi ni hi ha que parlarne: els carlistas no s'entenen, els bons republicans badan y 'ls radicals fulminants tot s'ho gastan en bravatas que com bombas de sabó se fonen al buf del ayre.

¿Qué ha d'amobinarvos, donchs? Res. Disfruteu de la pau santa que l'estiu us brindará, y al amparo de las barbas del venerable Sanpedro, cuydevos d'aquesta Espanya, gracias á mí convertida en una moderna Xauxa. Cas que us ocurreixin duptes, en Lacierva que hi té práctica us els resoldrá en un salt; del galimatias d'África no us en preocupeu per res, donchs la cosa está encallada y de segur dormiré fins que per aquelles platjas hi corri el vent de l'Octubre, y si per naps ó per rabes necessitessiu diners, aquí teniu en Besada que galán us obrirá la gran porta de la caixa y us daré, prenentne nota, tot lo que us pugui fer falta. ¿Estém entesos?

—Entesos. —Donchs, hem acabat la tasca. —Visca 'l nostre president! ¡Visca don Antoni Maura! — Y 'ls honorables patricis calantse 'l barret de palla, surten rihent del despaig com astuts coloms que saben que tenen ja per llarch temps las vessas asseguradas.

C. GUMÁ

CALMA

La política, com els negocis, comensa á sentir la influencia de la temporada, y una peresa de pensar, preludi d'una major peresa de fer, invadeix tots els cervells y paralisa totas las voluntats.

Fora completament inútil prosseguir, á comensos de Juliol, campanyas qu' en tot temps son necessarias; resultaría en vá encarrir novament la conveniencia de donar satisfacció completa á la formidable opinió republicana que desitja la prompta y sólida organizació d'un fort partit d'esquerra; seria temps perdut combatre á la reacció que, mansament, disfrestantse de moralitat y de bonas costums, invadeix las llars y las conciencias; fora predicar en desert parlar de la qüestió de Marruecos que, aixís com aixís, s'ha de resoldre á conveniencia del govern y nó á gust de la opinió. La calor accentúa nostra peresa habitual, y la necessitat de reposar del no fer res ens obliga á deixar, displiscentis, en pau la ploma y las quartillas.

Es clar que, sense respectes á la calor, s'agrava la crisis industrial que obliga als cotonaires á parar un dia la senmana, escursant el migrat jornal dels

seus obrers; es cert que, malgrat la xafogor del Juliol, s'embarca gent cap al Africa, portant la intranquilidad á una porció de familias; naturalment que 'l poble republicà pert els seus entusiasmes davant la passivitat dels prohoms que deuria dirigirlo á una acció feconda, pero... vés qui 's preocupa d'aquestas cosas, obrintse la temporada de banys y oferintnos una tongada de sanitosa peresa la frescal terra de Moncada, qui 'n tingui, ó la incómoda casa de pagés de Buirre ó de Castellidases, qui no tingui medis d'anar á Biarritz ó á San Sebastián.

Deixemho corre tot, inclús las bombas que 'ns petan á ran de camas, y prenemnos las cosas á la fresca, com una compensació á la calor que 'ns aclapara.

JEPH DE JESPU

REPICHS

No podia faltar. Després del veredicté absolutori, forsosament havia de venir el període de las adhesions y felicitacions.

Entre las moltras que la *Gazeta dels cinos* suposa que ha rebut—vagin á saber si es veritat—n'hi ha una de la Corunya, firmada per un senyor Manuel Fernández, que diu així:

«Aunque el resultado estaba previsto, felicito á todos. Desprecio á los miserables solidarios.»

Es una viva llástima que no sapiguem la direcció del tal gallego. De saberla, li enviariam aquesta resposta:

«Desprecio Fernández, causado conternación general. Solidarios aclaparados. Obras reforma suspendidas. Teatros cerrados... de la una en adelante.»

D'aixó sí que se'n ha de dir «cosas d'Espanya». Dissapte el ministre d'Hisenda, senyor González Besada, va anar á Carabanchel.

¿Saben á qué? ¡A presenciar las maniobras de l'artillería! Donat aquest precedent, cap sorpresa 'ns causaria llegir demá en un periódich:

«El ministro de Marina ha conferenciado ab l'arquebisbe de Toledo. El senyor Ferrándiz ha demanat al prelat la seva opinió sobre 'ls canóns que haurian de dur els barcos que ara van á construirse.»

O bé: «El ministro de la Guerra s'ha encarregat de restaurar alguns quadros deteriorats que existeixen al Museo del Prado.»

Més tart ó més aviat, tot vé un dia que s'esbomba. L'*Anuari Estadístich* diu qu' en el districte primer de Barcelona es ahont hi ha més personas que no saben llegir ni escriure. De cada 100, arriban á 57 las que no coneixen ni una lletra.

¿Comprenen ara per qué en las darreres eleccions aquest va ser justament el districte ahont els lerrouixistas varen alcansar una votació més nutrida?

L'arbre del analfetisme forsosament ha de donar aquestas fruyts.

Don Guillém de Boladeres ha enviat una coral y sentida felicitació al senyor Coll y Pujol, ab motiu de la vara de l'arcaldia.

Permétnis l'ex-arcaldia de las patillas cotxerils que posém en quarentena la sinceritat de las sevas paraulas.

Te coneixém, herbeta... Hi han personas tan boladeres, en aquest món, que fins saben vestir l'enveja de caritat.

L'altre dia varem llegir un telegrama dels carlins de Barcelona firmat per *Caballería*. ¿Caballería entre 'ls partidaris del Rey de las Húngaras?... Infantería, y ab prou feynas, si per infantería s'entén quatre soldats y un cabo. Pero, ara hi caych. Ja sé de quina caballería 's tracta. De la *Caballería... rusticana*, qu' es l'única que saben representar.

Algú ha fet observar que 'l banquet á n'en Bastardas coincidirá ab la *toma de la Bastilla*.

¿Y qué? ¿Que volen dir que 'l preocupa gayre la *toma* á don Albert? En tot cas, lo que l'amohina es la *deiva*.

Els homes del *trust*, acostumats á tocar campanas, acaban de dirne una d'aquellas dignas de 'n Trujillo de «El Punxa-sarries» de 'n Rusiñol.

Afirman, *nada menos*, que 'l nomenbrament del senyor Coll y Pujol representa una gran derrota pels solidaris.

Y aixó ho estampa un diari qu' está tip y cuyt de dir que Solidaritat es morta de temps.

De modo que, si haguessim de ferne cas, no guanyariam per roba: ara posat dol, ara treute'l.

¡Que Deu els fassi bons, que de llógica 'n gastan ben poca!

A nova victoria, nova consagració. Els lerrouixistas organisan un banquet en honor dels processats d'Hostafranchs.

Y s'assegura que al tal sopar hi assistirá la plana major del radicalisme.

Oh, ya yal... A sopar ray... Ben segur que hi haurá més gent al ápat, que no hi havia *apostada* á la carretera, el dia del atentat.

En cassos aixís, sempre 's consideran més expasadas las causas, que 'ls efectes.

¡De aquellos polvos á estos lodos, no n'hi va poca de diferencial!

La ante-sala del Panteón, La Cámara de los Senten-

ciados, *El Círculo de la Muerte*, tots aquestas noms tétrichs anirían bé á la fatxada del Senat Espanyol. No fa gayre varen completarse las senadurias vitalicias, y ja hi torna á haver vuyt vacants á causa d'altres tantas defuncions.

Ara, qualsevol dia, 's nombrarán els vuyt senadors, que serán vuyt senyors decrepits y arrossinats. Y ja cal que s'esparvili «La Neotafía» á envials'hi catálechs y notas de preus.

El día que 'ls teus ullets estiguin quietons, saladá, els pendré com un mirall y iqué bé 'm faré la ratlla!

Pensant en tú, m'he dormit y he deixat l'espelma encesa... ¡Si 'n dú de gastos l'amor! ¡Y si fa 'n gastar d'espelmas!

R. AREGALL

Si es que 't cassas ab el mestre y tens ganas de ballar, no cal qu'esperis als músichs... ¡prou magre la ballarás!

Noya, 'l nom de Consol, trobo que no t'escau gayre bé. Quan me dius que no m'estimas ¿creus que m'aconsolas gens?

AMPURDANÉS DOLS

El día que ab tú renyeixi, tot m'ho tornarás, Mercé; las cartas, els meus regalos y 'ls petons que jo t'he fet.

M. DOMÉNECH R.

—Y cóm ha estat, don Pau, que s'hagi decidit á casarse ab la seva criada? —Ja veurá; feya més de trenta anys que 'm roba-va, y vaig pensar: casanthi es l'única manera de recobrar el diner perdut.

En un restaurant: —Voleu dir qu' es ben fresch, aquest peix? —Vaya!... Fixishi; encare té 'ls *cuchs* á la boca...

A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

- 1.* XARADA I.—Do-ro-te-a.
- 2.* Id. II.—Pa-e-lla.
- 3.* ANAGRAMA.—Paula—Palau.
- 4.* TERS DE SILABAS.—MA TA RO TA RRA SA RO SA RIA

Han endevinat todas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Salvador Portabella, Pepitu Utset y Turró, Garrellet Petit, Primus, En Pep, en Mon y en Pol, y Pau de can Papanaps.

XARADAS

I
Un arbre la primera es, una lletra es la segona, animal ters-invers dona y es fruyta la hu-dos-tres.

F. JOANET

II
La invers-tres-prima-segona té una total molt bufona, que encare que sembla hu-tres ningú pot segon que ho es.

JOAN CAROL Y LLORENS

ANAGRAMA

Un tot diumenge va entrar á casa d'un carnicer, dos tot de carn va comprar y un gatot molt lleminer prompte se las va menjar.

MANEL SOMS

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Poble de Catalunya.
4 5 1 6 2 1.—Tots ho fem.
6 5 1 5 7.—Bassa (plural).
2 1 2 7.—Opera.
4 5 3.—Carrer de Barcelona.
7 2.—Nota musical.
6.—Consonant.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

MUDANSA

La dona de 'n Bartralat es ben cert que es una tot, pro total fatalitat ha tingut, que s'ha trobat d'anar pels carrers ab pena ab una tot á la esquena,

mentres tot ab trista veu pregant per l'amor de Deu.

P. GRAS Y PETIT

TERS DE SILABAS

1.* ratlla vertical y horizontal: nom de dona; 2.* passa aygua quan plou, y 3.* una regió espanyola.

JOSEPH SANGENIS

TARJETA

RITA H. CAMIS
LLANSÁ

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas nom d'una pintoresca vila catalana.

F. MASSAGUER S. (ARTILLER)

ENDAVINALLA

D'una bestia dech ser fill y de bestia no 'n tinch res, pró á voltas ho soch després. Y sempre estich en perill, pues, tant si ho sóch com si no, se 'm menjan sens compassió: endevineu qui soch jo.

PERE CORTECANS (Llegidor de LA CAMPANA)

CONVERSA

—¿Ahont vas, Quima?
—A Girona, á veure 'l meu germá.
—¿Quín, l'Enrich?
—No, home, al que entre tots dos hem dit.

ANTÓN QUER RUCALBOS

GEROGLÍFICH COMPRIMIT

VI
D

P. ROMAGUERA

Caballers: J. Barceló (a) Cosí, l'aquito, Pepitu Utset y Turró, Sarró y Mistera, Telm Rascolosa, Primus, Matías Virgili (a) Tarramoto, y Fidel Socías: No 'm vé bé de complaurels.

Caballers: Miquel Serrate y Camps, Pep Serradell, Rafael Planas y Tolosa, A. B. Lo Rector de Vallfogona, En Pep, en Món y en Pol, Blay Gascón (Llegidor de LA ESQUELLA), Pere Cortacans (Llegidor de LA CAMPANA), y J. Massaguer S. (Artiller): De pet á la cartera.

Caballers: J. C. y C.: Sí á la poesia qu' envia no 'l inspirés un sentiment tant hermós y tant digne de respecte com l'amor filial, cregui que ara mateix li 'n diria quatre de frescas. Vull dirli, ab aixó, qu' en gracia al fons y á l'intenció, li perdono la forma, qu' es desastrosa.—Antoni Riera: Ja fa bé, ja, 'l Muniçipi, de preocuparse en fundar escolas de primera ensenyansa... Ara lo que falta es que 'ls que las necessitan se preocupin d'assistirhi.—Un lampista qu' está enamorat: Si no sab més de soldar canyerías... Ara vé de que 'n diu un sonet:

À LOLA

El nostre amor es tant bufó y n' es tant dolc, estimada, que molts cops sembla turró y altres cops ensiamada.

Arri allá, lleminer!...—Enrich Bofill: Tot lo que vulgui, però, per document firmat, enteném un escrit al peu del qual hi yagi estampat el nom del autor ab els corresponents apellidos; una carta sense firma, acompanyada d'una tarjeta impresa, per nosaltres, no té cap valor. Son formalismes, capritxos, guilladuras si vosté vol... iquí no 'n té, en aquest món, senyor Bofill!...—Tulinarru: Las sevas *Agonias* son massa tétrichs. Llegintlas, me sembla-va que 'm trobava á las portas de la mort. Está vist que, avuy día, la joventut no té altres aspiracions sino cantar el darrer badall. No seré jo qui li alabi el gust.—Luisito Pastilla: Vol que li publiqui?... Allá va, donchs:

À LA LLIGA DEL BON MOT

Delació:

El día que 's va fer monja Sor Maria del Romeu, va dirme, al entrá en l'iglesia: —Noy, avuy me caso ab Deu.—

Bueno, consti que me'n rento las mans, senyor Pastilla. Y que ho faig ab un seu apellido de sabó.—Miquel Masllera: M'agrada per la ingenuitat y la franquessa. De modo, que vosté mateix regoneix que, devengadas, escriu malament?... Bé, home, bé... El cas es que quan no ho regoneix vosté, ho reconexém nosaltres... y, aixís, resulta que, ab bons inteligencia, aném al copo de la panera. Es alló que 's diu: la perfidia mata la cassa, y tal farás, tal trobarás.—Ll. B. Bou: Si tenim temps... y palla, adobarém el paneret.—Pep Sistellé: Fill meu, si está enamorat, no sé qué dirli. Quina culpa hi tenen els nostres llegidors?... Cásis, y practiqui tant com vulgui, que tot aixó tindrà que agrahirli el *geni de l'especie* (Shopenhauer *dicxit*).—Sarró y Mistera: Lo primer qu' ha de fer es mudar de pseudónim, que enloch del món s'ha vist que á cap Sarró ni á cap Mistera li hagin arribat á fer homenatge; lo segon que ha de procurar, es ser més original de lo que demostra en la cantarella, y lo tercer que ha de cuidar es la *sindéresis*, pé eucarístich de tota producció literaria.—Santiago P.: Un y altre tenen el mateix defecte; escassa novetat en l'assumpto.—P. P.: Es d'un interés molt local, casi particular.—Francesch Filbá V.: Ens hi pensarem, y, cas de decidimnos, ja ho veurá publicat.—Celestí Dupont: Efectivament, n'hi ha al guna d'aprofitable.—Flores: May més creure en paraulas tribunicias ni en firmas de pescadors carcondas. Qué hi farém! Aixís va el món... Mentres uns fumen, els altres escupen.

J. BURGAS (Mayet)

El Llibre dels Petóns

AMORETAS A CAU D' ORELLA

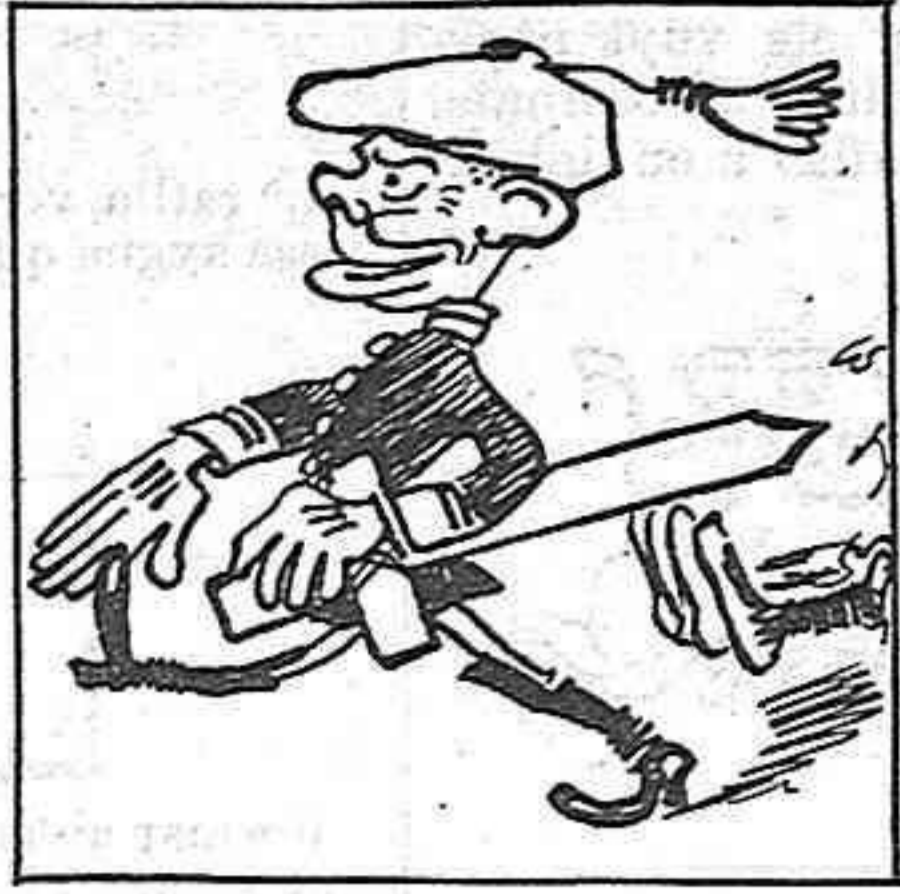
Un tomo en octau Preu: 2 rals

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorrilleux y C.^a

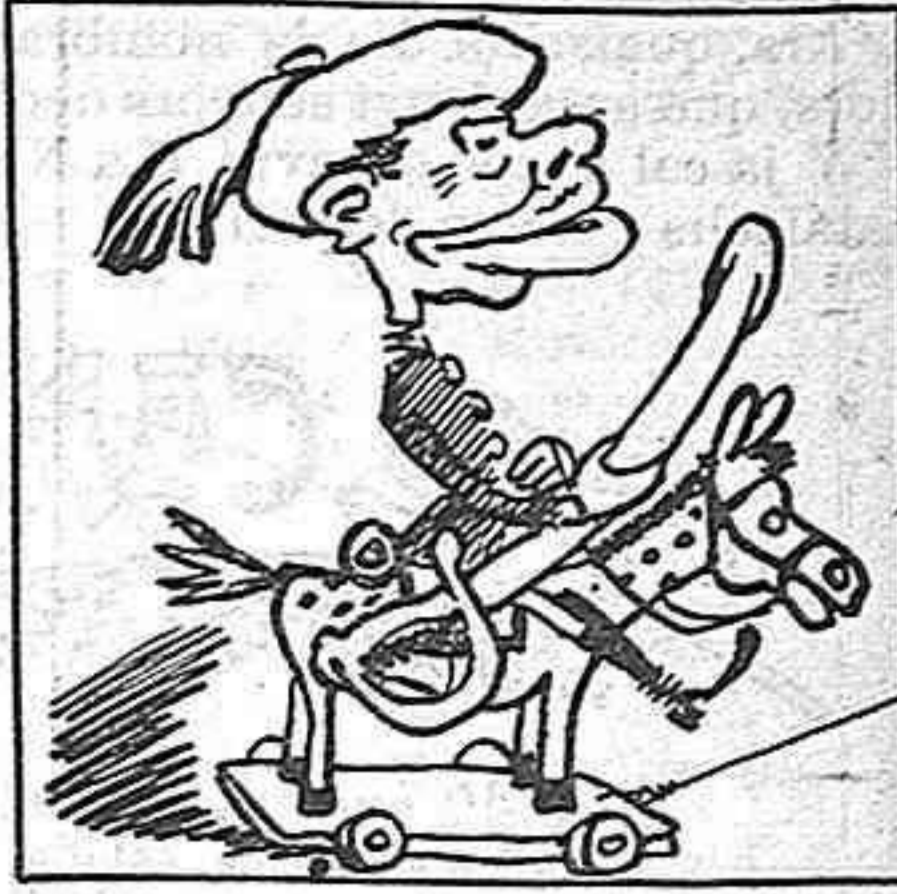
HISTORIA D' EN CARLETS

Al batejarlo, á Leibach, ja van di: -Aquest serà un crach.

El f  un oncle-protect  capit  del batall .

No puja tres pams de terra que ja, d' Austria, va   la guerra.

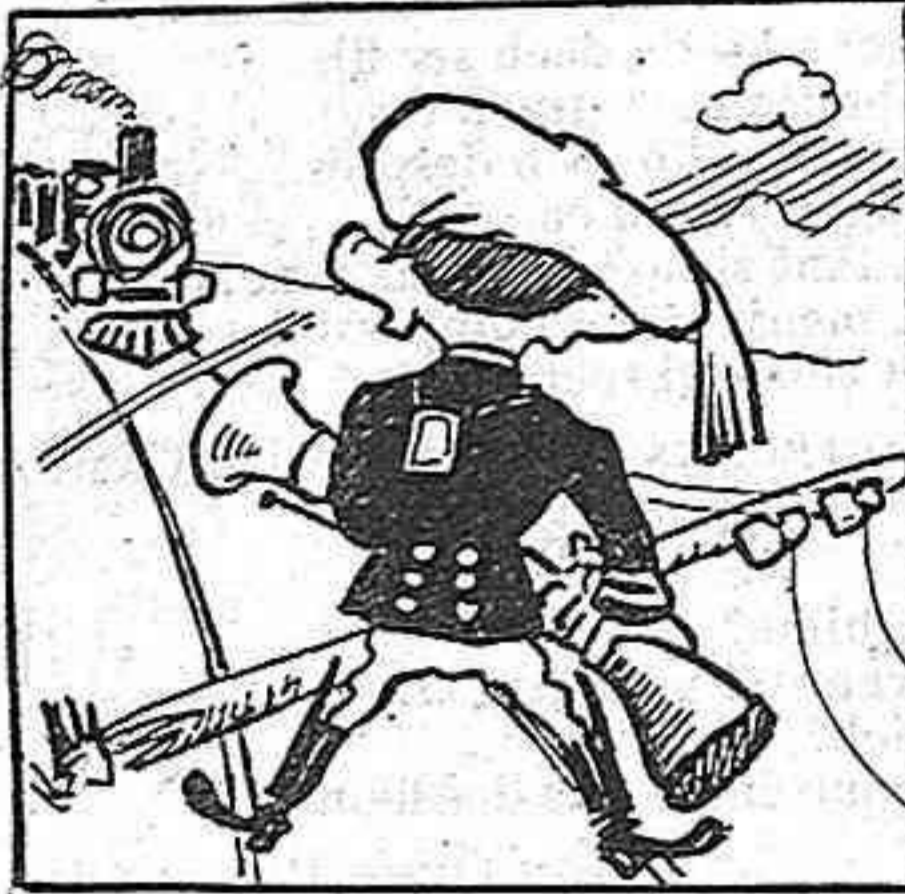
Com que Austria es aprop d' Hungria, all  s' busca companyia.

De mena enamorad s, tant s' estima una com s s.

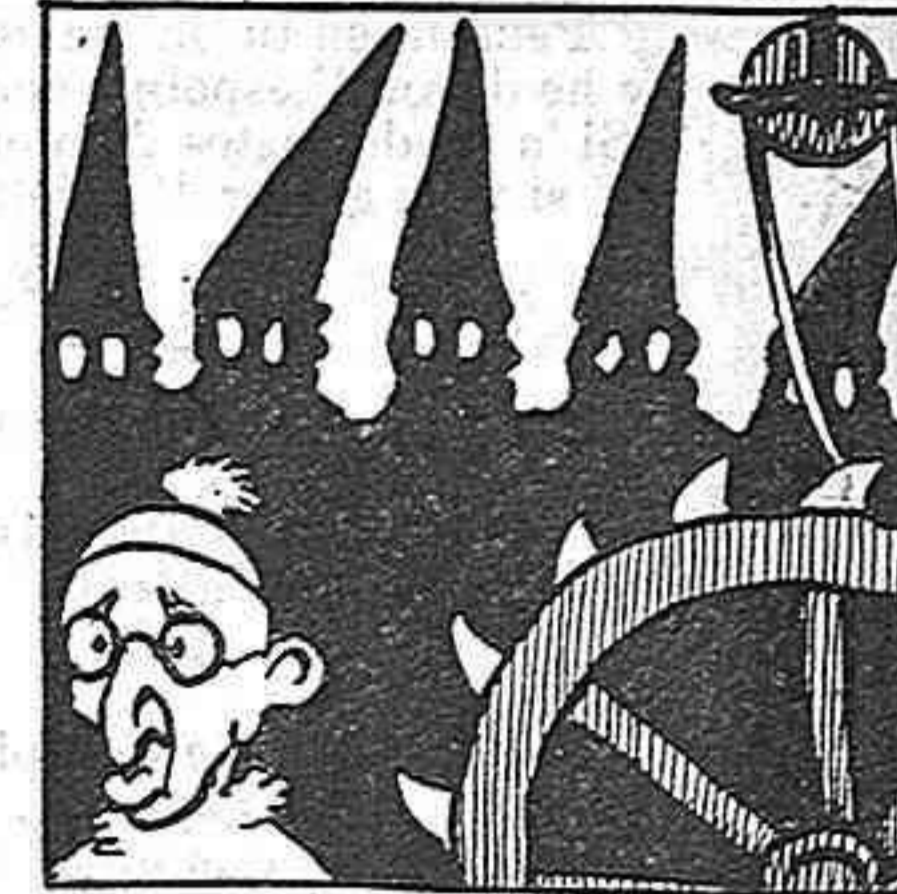
Per sota 'ls ponts de Venecia (hi té cada peripecia!

Té un odi com ningú més   la Ciència y al Progrés.

De genolls als peus del Papa li colocan una xapa.

T    Roma gran coneixensa de gent que 'l vol y 'l defensa.

També   Nàpols t  partit... ( que li fassi bon profit!)

Veu que aix  es un camp perdut y... aquí soch perque he vingut.

Volent regener    Espanya, treu el nas per la montanya.

La seva arma es el trabuch y el seu ideal ser ruch.

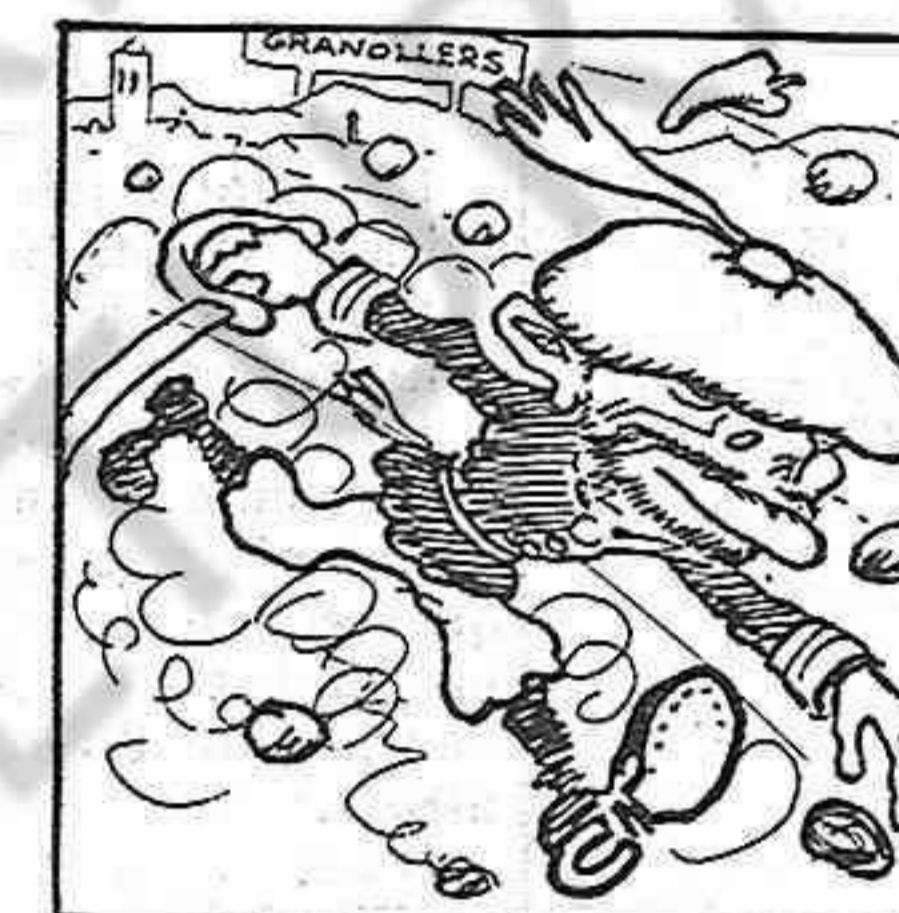
A Somorrostro fa proesas y diu quatre bestiesas.

Obedient al dret diví, ell ho arregia tot això.

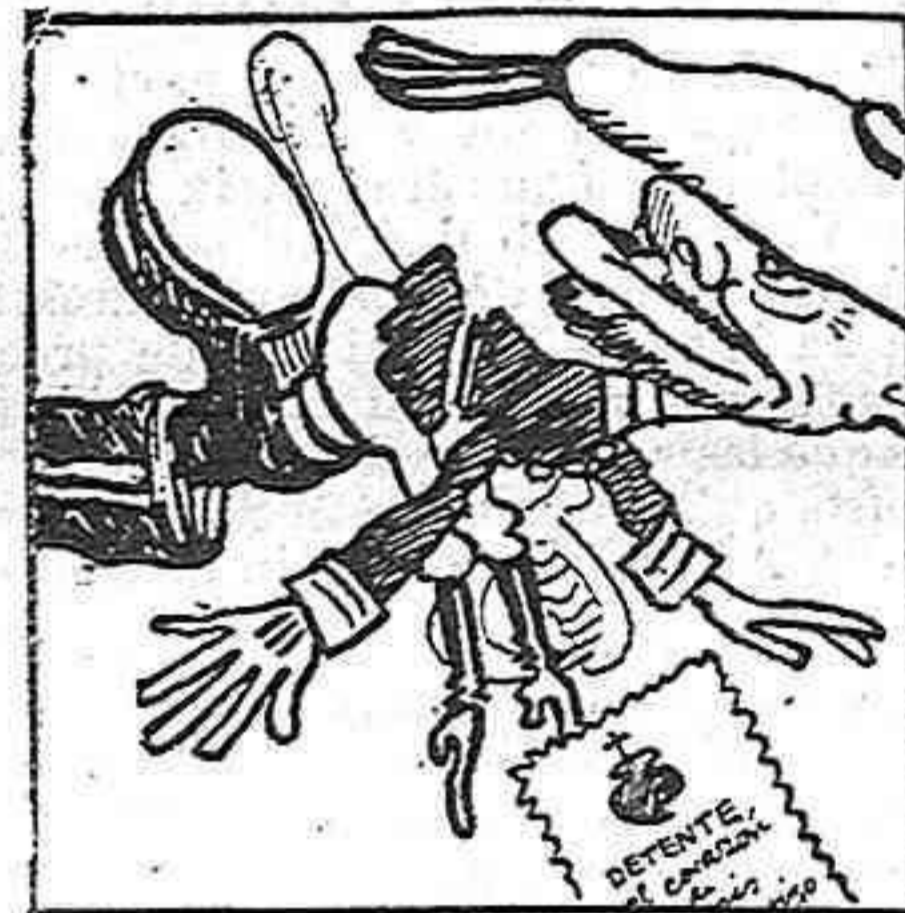
Al crit de 'Deu, Patria y Rey' s' embruta fins ab la lley.

A Granollers y   Banyolas el reben ab castanyolas.

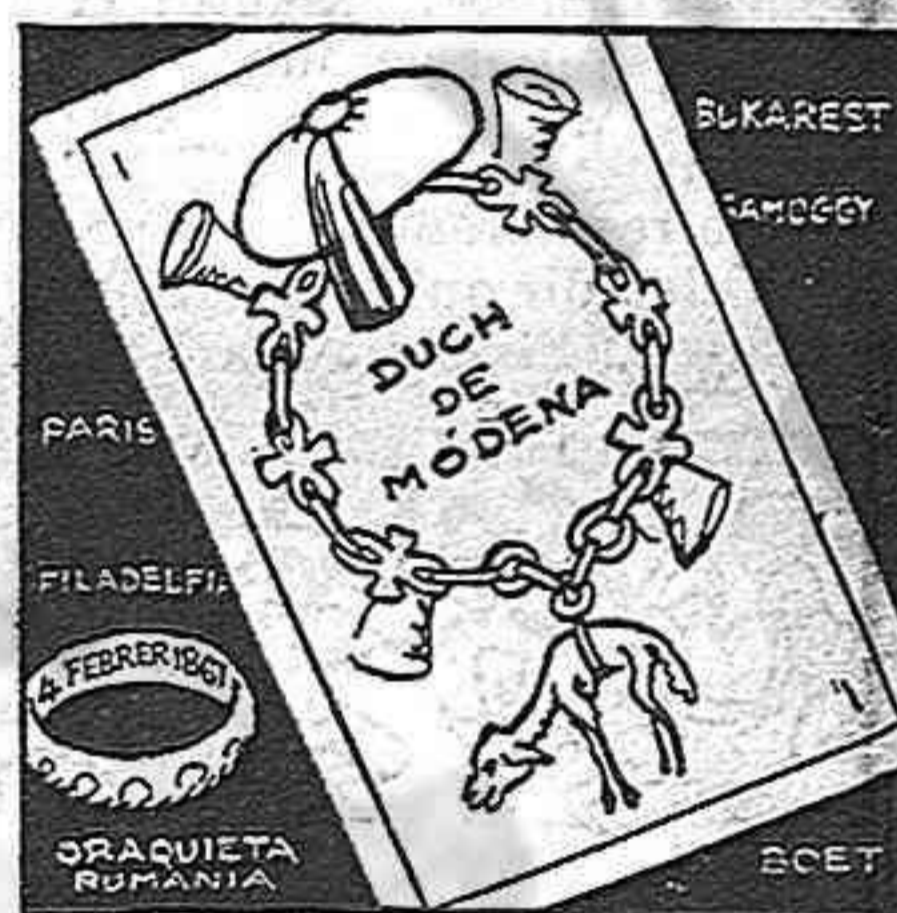
Per convents y rectorias tot son xefis y alegrias.

Fins que 'l treuhen, per bandarra, de Catalunya y Navarra.

Y, es clar, l' etern Pretendent se retira prudentment.

A Mil n viu y s' afarta, jugantse l' última carta.

Valent com una pantera, may traspasa la frontera.

Fent emprèstits tot sovint, el pobre home va vivint.

Es molt amich de 'n Pidal y molt més de 'n Nocedal.

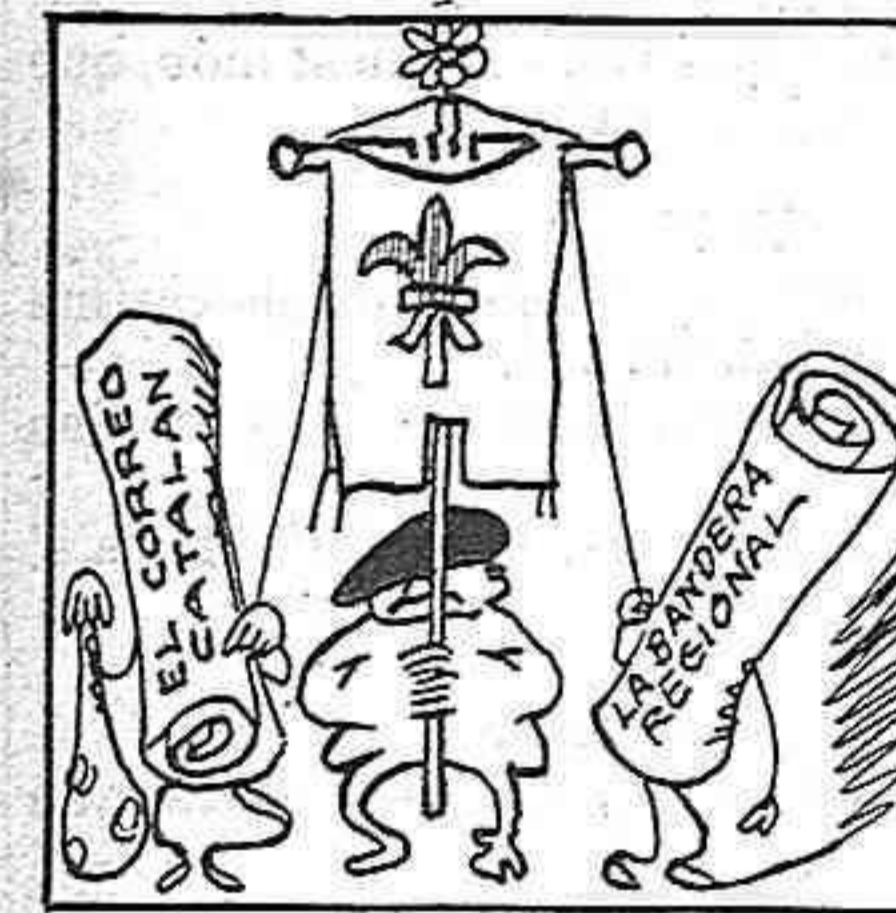
Pro aquet iay del ay! un día me li fa una picardia.

S' alsa, aquí, una partideta y ell s' hi guanya la videta.

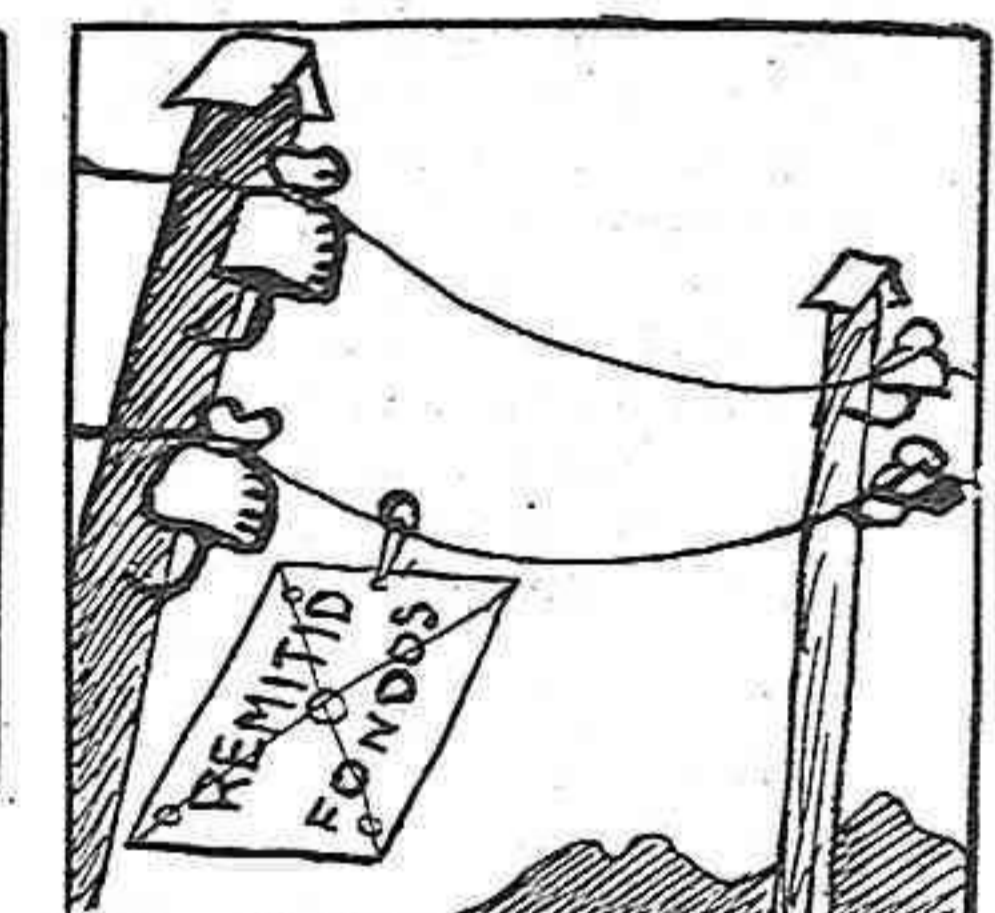
Y com que surten perdent, diu: 'Reprobo el moviment.'

Actualment el seu partit no pot ser m s desnarit.

Fa poders al hereuhet, que 's diu per mal nom Jaumet.

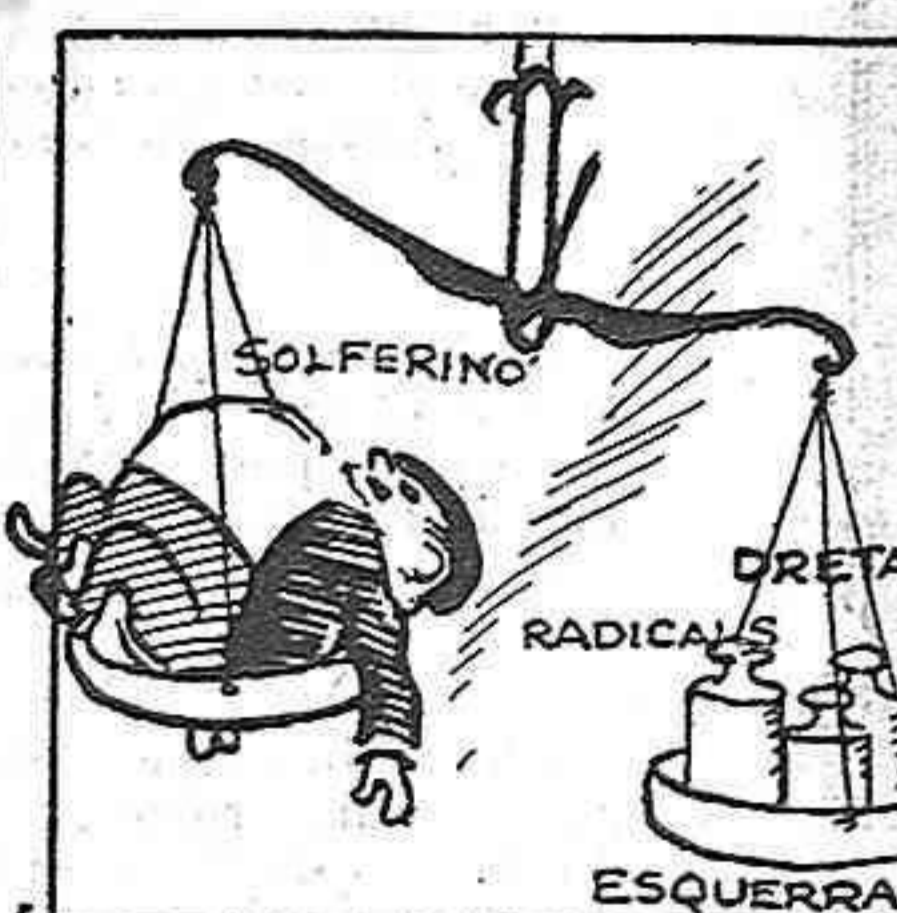
Quan se troba en un apuro, escriu   'El Siglo Futuro'.

A Barcelona hi té diari, lloch-tinent y secretari.

Quan v  Solidaritat arrufa 'l nas amoscat.

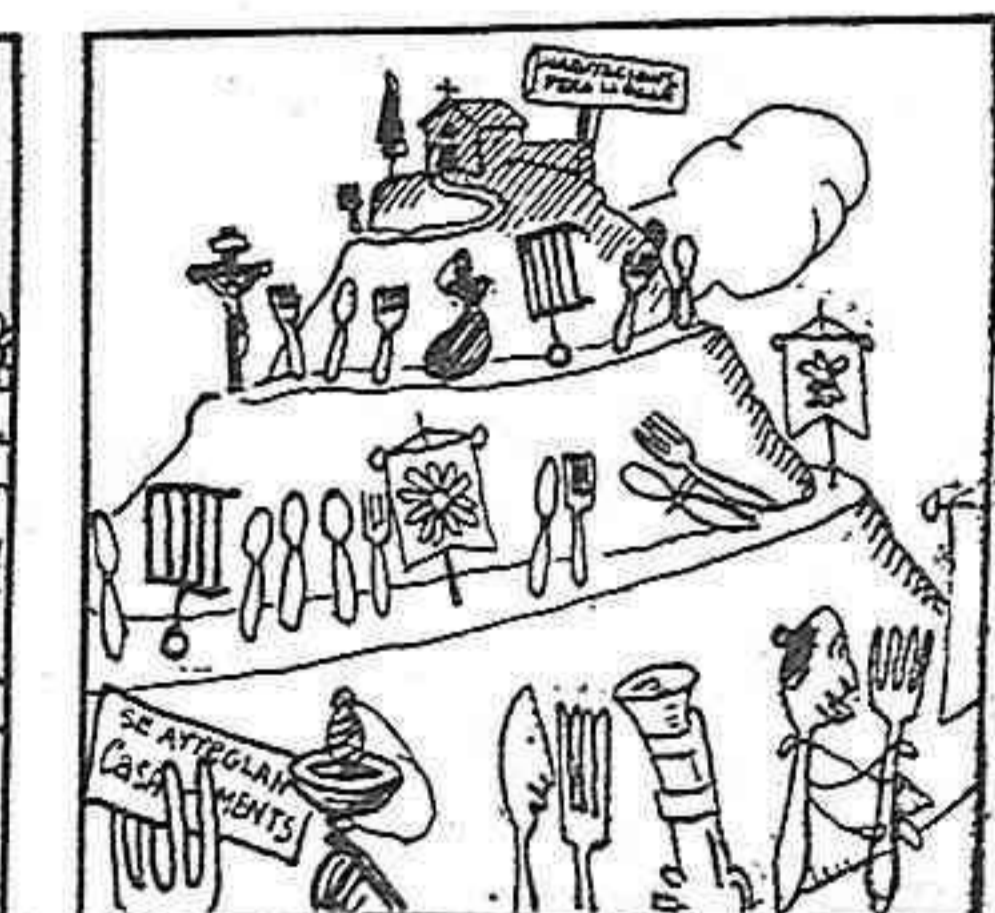
Perque veu qu' en Solferino té un p s bastant filipino.

Els enjega un manifest confessant qu' està ben llest.

A falta d' accions més fieras, ara bateja banderas.

Y s' entreté en tonterias com aplechs y romerias.

Nombra, per quefe d' estiu, al caballero Pelitu.

T  'ls súbdits mal avinguts y per x  's veuhen perduts.

Fan tics y intolerants, son diables vestits de sants.

Y una k bila pitjor que la del Emperador.

Partit que sols s' alimenta de una salut que s' inventa.

Salut que per ell voldria el rey de guardarropia.